

111 ÉV

A SZOLNOKI MŰVÉSZTELEP ERDÉLYI BEMUTATKOZÓ KIÁLLÍTÁSA

2013. május 23 – június 15.

Van egy hely az Alföld szívében, két folyó találkozásánál, ami ezredéve emberek otthona. Szélfúttá, porlepte vidék, zizegő nyárfákkal, lassan vonuló marhacsordákkal és barázdált arcokkal tarkított táj.

Az 1800-as évek derekán a neves osztrák hadifestő, August von Pettenkofen volt az első művész, akit a térség varázslatos levegője magával ragadott, és aki ezt követően évtizedeken át készítette itt szenvedélytől átítatott táj- és életképeit, hírét víve így a városnak és környékének világszerte. Elsősorban neki köszönhető, hogy a festők figyelme Szolnok felé fordult, és egyre többen látogattak el ide témát keresve. Ez a folyamat vezetett ahhoz, hogy a századforduló táján megszülessen egy állandó művészkolónia létrehozásának gondolata a Zagyva és a Tisza találkozásánál, az egykori vár területén. A Szolnoki Művészeti Egyesület alapító okiratát a kor képzőművészeti életének legjelesebb képviselői látták el kézjegyükkel, az épületek 1902. évi átadásától kezdve pedig útjára indult a sikerekben és méltatlan elmarasztalásokban egyaránt bővelkedő történet, amely művészettörténeti jelentőségén túl egy viharvert évszázad sajtóságtos tükre is egyben. A háborús pusztítások és a súlyos társadalmi változások ellenére ez a hely folyamatosan vonzotta magához a festőket, szobrászokat, grafikusokat. Neves művészek sora lelt itt termékeny alkotói közegre, akik közül sokan a város életének közkedvelt figurái lettek, alakjukat legendás történetek, anekdoták őrzik. Az első időszakot az akadémikus kötöttségek alól szabadulni vágyó plein air törekvések, valamint a nép hétköznapi életének motívumai felé fordulás jellemzik. Bár igaz az, hogy itt nem jött létre a nagybányaihoz hasonló egységes szemléletű iskola, ez nem róható fel hiányosságként. A Szolnoki Művésztelep értékei más irányban keresendők. Ezek pedig a hely szelleméből adódó bensőséges légkör, a programoktól és kiáltványoktól mentes munka, a várossal és lakóival való szorosabb együttélés, és nem utolsósorban a művészeti közéletben való, napjainkig tartó folyamatos jelenlét. A telep ma is igyekszik méltó lenni az elődökhöz a hagyomány és megújulás jegyében. Működését egész évben zajló sokrétű alkotótevékenység, rendszeres tárlatok, rendezvények, oktatás és kiterjedt szakmai kapcsolatok fémjelzik.

A borítón:
MEDNYÁNSZKY LÁSZLÓ – FOLYÓPARTI FÜZES
Olaj, vászon, 137x180 cm, é.n.

MEGGYES LÁSZLÓ – TÉLI ALKONYAT

Olaj, vászon, 60x90 cm, é.n.

ABA-NOVÁK VILMOS – AKT-TANULMÁNY

Olaj, vászon, 88x49 cm, 1920-as évek közepe

Jelen kiállítás anyaga - amelynek gerincét a szolnoki Damjanich János Múzeum, a Szolnoki Művészeti Egyesület, valamint magánszemélyek gyűjteményeinek darabjai alkotják - tág, ám egyben személyes hangvételű betekintést nyújt ennek a nagy jelentőségű intézménynek a gazdag múltjába és mozgalmas jelenébe.

A Szolnoki Művésztelep története több mint történet. Mintha nem is az időben zajlana, inkább valahol azon túl, ott, ahol a hely szelleme lakik. Ezen a környéken minden elmúlt dolog ma is eleven, minden pillanatnyi mozdulat ősidők óta tart, és úgy tűnik, a jövőben is örökérvényű marad.

Verebes György
művészeti vezető

BARANYÓ SÁNDOR – TEREGETŐK

Olaj, farost, 60x80 cm, é.n.

VEREBES GYÖRGY – MUDRA – AZ ÍTÉLŐ

Olaj, vászon, 110x140 cm, 2006.

ZÁDOR ISTVÁN – ÖNARCKÉP

Olaj, vászon, 53x45 cm, 1924.

CHIOVINI FERENC – IDŐS PÁR

Olaj, vászon, 75x63,5 cm, é. n.

PÓLYA MÁN – ÁLLÓ NŐ KALAPBAN

Olaj, lemez, 70x39 cm, é. n.

FAZEKAS MAGDOLNA – TAVASZHOZÓ

Olaj, farost, 100x70 cm, 1991.

